

Benedek Elek
Székely Tündérország

Editura **KEDVENC** Kiadó
Székelyudvarhely, 2014
ISBN: 978-606-93543-4-6

A csonka torony.....	3
A pásztor legény botja.....	7
A cigány királyfi	19
A vörös tehén.....	35
A kétszívű királyfi	42
A perlekedők.....	46
A nyulak pásztora	51
Az aranygyapjas kosok	59
Az aranyhajú királyfiúk	78
A sárig kicsi kígyó	90
Az elátkozott király kisasszony	99
Bálványos vár	103
Haragszik-e gazduram?.....	105
A szerencse próbáló királyfi	112
Bolondos Gyurka.....	116
Tündérkopac.....	121
A telhetetlen kecske	133
Az Úristen és Éva anyánk	137
Firtos	141
A tökváros	144
Otromfotrom.....	151
A szegény ember s az ördög	159

Respectiv: E mű részleteinek vagy teljes egészének közlése bármilyen médiában a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos és bűncselekmény a hatályban lévő törvények szerint.

Reproducerea parțială sau integrală a ediției fără acordul editurii este interzisă și se pedepsește conform legilor în vigoare

Megrendelhető:

0744-505331

0744-611095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BENEDEK, ELEK

Székely Tündérország / Benedek Elek ; il., pref., postf.: Sebestyén

Irma. - Odorheiu-Secuiesc : Kedvenc Kiado, 2014

ISBN 978-606-93543-4-6

I. Sebestyén, Irma (il., pref., postf.)

821.511.141-32

A CSONKA TORONY

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy szegény, özvegyember, és annak három fia meg egy lánya. Lakott a szomszédjukba egy özvegyasszony, és ez azt mondta egyszer a leánynak:

- Mond meg az apádnak, hogy vegyen feleségül engem, mert tudom Istenem, hogy nem bánja meg.

Mondja a leány az apjának, hogy mit üzent a szomszédasszony s a szegény ember mindjárt feleségül is vette. Na telik, múlik az idő, eleinte csak jó volt a mostoha, kedvébe járt az urának, a gyermekeinek is, de két hét elteltével, úgy meg változott, mint a széljárása.

Elment a három legény szántóba, s a gonosz mostoha csak egy vakarót sütött, a három legénynek, s abba is valami bolondítót kevert. Oda adja a leánynak, hogy vigye el a bátyjainak. Mikor a leány elindult, ezt mondta magába átokként:

- Isten adja, hogy ettől éppen a csonka toronyig fusson, mind a három.

Megeszik a legények a vakarót, s hát úgy megvadulnak tőle, megfutamodnak, futnak, futnak,

mint a sebes szélvész, hegyeken, völgyeken átal, ország, világ ellen, s meg se álltak a Csonka toronyig.

Ez a Csonka torony, pedig egy elátkozott templomnak volt a tornya, nem lakott itt senki lélek, még a madár se járt, erre.

- Jaj, szerelmes Jézusom! - sírt a leány keservesen, mikor látta, hogy a testvér bátyjai milyen szörnyűségesen megvadultak. Haza ment nagy sírva, elémondja az apjának, hogy mi történt, hogy ő nem marad többet a háznál. Elmegy világgá s addig meg sem áll, míg a bátyjait fel nem találja, ha a világ végén is. Eleget az apja, hogy így s, hogy úgy majd talán haza vezérli fiait a jó Isten. De bizony a leány nem hallgatott az apja szavára, összeszedte változó ruháját és elindult világgá.

Ment, mendegélt szegény, bejárt országot, világot de csak nem találta meg a bátyjait. Sok, sok járás után egy kicsi házhoz ért, bé ment oda. Hát ott ült a góc alatt egy öregasszony, de olyan öreg, hogy az orra a térgyit verte. Köszön neki:

- Adjon Isten jó estét öreg anyó.

- Adjon Isten neked is, édes leányom. Hát te hol jársz itt, hol a madár se jár?

Elé mondja a lány, hogy miben fáradozik, azt mondja az öregasszony:

- Hát édes leányom, én a nap anyja vagyok, de bíz én sem tudlak útba igazítani, hírét se hallottam a

Csonka toronynak. De mindjárt haza jó éjjelre a fiam, s ő majd útba igazít.

Még várnak egy keveset, s há csak ugyan jó is a Nap éjjeli szállásra. Szerencsés jó estét kíván az anyjának, és mindjárt azt kérdi:

- Ki van itt anyú, valami ember szagot érzek?

Elésompojodik a leány, nagy szepegve, elpanaszolja a Napnak is, hogy milyen nagy szomorúság találta. A csonka toronyba laknak az ő bátyjai de eddig nem tudta senki útba igazítani. Gondolkozik a Nap, gondolkozik sokáig, de csak nem jut eszébe merre lehet a Csonka torony, hanem azt javálja a leánynak, hogy menjen el a Holdhoz az talán tudja. Megköszöni szépen a jó tanácsot, s elmegy a Holdhoz, kérdezősködik ennél is de ez se tud többet a Napnál, hanem igazítja a Szélhez. Ez bizonyosan tudja majd. Megy a Szélhez, éppen otthon találja, köszön neki s a Szél fogadja. Kérdi tőle, merre van a Csonka torony. Gondolkozik a szél, gondolkozik erősen, és egyszer azt mondja:

- Tudom én hol van, éppen a világ végén, még azon is túl. Ül fel hamar a hátamra, de kapaszkodj erősen, mert hosszú útra megyünk, és sebesen kell járnunk.

Felül a leány a Szél hátára végig surrognak, burrognak az egész világon, még azon is túl, éppen a Csonka torony tetejére tette le a leányt. A legények

éppen akkor a templom közepébe ültek és a leány testvérükről beszéltek. Az idősebb két legény a leányt okolta, hogy ők úgy megvadultak, csak a kisebbik védelmezte. Ej ha ide vetődne mit is csinálnának vele a legidősebb azt mondta, darabokra szaggatná. A második, hogy ő meg ölné. A harmadik pedig azt mondta:

- Én bizony meg ölelném, meg csókolnám, mert ő szegény semminek se oka.

Azzal elhallgattak a legények, s hát láss csodát, ott terem előttük testvérhúgok, keserves sírással a nyakukba borul. De bezzeg nem bántották, amint meg látták az agyuk is nyílalni kezdett, és meg tudták, hogy mindennek az a gonosz mostoha az oka. Tüstént a szél hátára kerekedtek, azután meg gyalogost eredtek úton, meg sem állotak hazáig. Ahogy beléptek az ajtón, a mostoha elsikoltotta magát, s abba a helybe szörnyű halált halt ijedtében. Az árvák pedig azon túl, boldogan éltek, és még máig is élnek, ha meg nem haltak.

A PÁSZTOR LEGÉNY BOTJA

Egyszer volt, hol nem volt, nem is erőst messze, csak ahajt Galambfalván, egy dali pásztor legény. Nem volt ennek a legénynek semmi egyebe az égvilágán, csak egy botja, és egy istentelen táltos kecskéje. Mert úgy tudjátok meg, hogy azzal a száz darab juhval, akit a kezére adtak a gazdák, nem volt annyi baja, bosszúsága, mint az egy kecskével. Mindig félre járt a juh seregtől az átkozott állatja, nem lehetett semmi lette képpen becsületre szoktatni.

Egyszer, amikor már erősen ki jött a béke töréséből a szegény legény, fogta a botját és amúgy istenesen, oldalba hajítja a kecskét. Nagyot nyekkent a kecske, de azzal csak tovább ugrándozott, a bot pedig láss csodát, csak e tűnik a föld színéről. Oda fut a legény, keresi a botját, s hát akkora lik van ott, hogy egy ember éppen jól befért ott. Gondolja magába a legény, hogy ő bizony nem hadja ott veszni a botját, ha addig él is, mert egyebe se maradt az apjáról, az Isten nyugtassa meg. Rikkant egyet, szervusz világ, s azzal csak hupp eltűnt mintha sohase lett volna ezen az árnyékvilágon.

Hét nap, s hét éjjel, csak ment lefelé a legény, s csak ekkor ért igazi földet a lába. Hát szerelmes Istenem, milyen országba került szegény feje, a réteken csupa aranyfű termett, a vizekben aranyhalak úszkáltak, s az erdőkben csupa arany tollas madarak fűtültek. Megy, mendegél a legény, s hát olyan ragyogóé fényes palotára talál, hogy szint édes te szinte megvakult a nézésibe. Csak a kapuján három gyémánt alma világított, gyertya helyett. Hát még a palotában, gondolja a legény, egy életem egy halálom, bé megyek, hadd lássam miféle emberek laknak ott. Oda bizony bé is mehetett, mert ott csupa tündér kisasszonyok voltak. Egyik szebb a másiknál. Bezzeg volta keze fogolja, mindjárt körbe vette az a sok szép fehérnép, úgy meg táncoltatták, hogy a lelkit is szinte ki rázták. Könyörgött szegény feje, hogy eresszék szabadjára, ő a botját keresi, de bizony a lányok nem eresztették el, míg az óra éjfél nem ütött. Ekkor azt mondá az egyik tündér kis asszony:

- Hallod-e te szegény legény, most mér mehetsz, de arra ne is gondold, hogy többet ez életbe még egyszer megtaláld a botodat, ami egyszer ide jön a ti országotokból, az többet vissza nem kerül. Hanem adunk neked egy arany vesszőt, ha jól gondját viseled, úgy veszed hasznát. Hát tudd meg, hogy ennek a vesszőnek olyan csuda ereje van, hogyha elevenre ütsz, mindjárt szörnyet hal. A nem eleven

es, úgy összezsugorodik az ütéstől, hogy a zsebed-be bele teheted.

Megköszömi a legény a szép ajándékot, gondolta mindegy már, ha nem is találja meg a botot, többet ér az arany vessző annál. Azzal nyakába vette a föld alatti országot, és addig ment, addig ment, hogy elért egy réz várhoz. Hát annak az egyik ablakába eg széplány van ki hajolva, köszön neki:

- Adjon Isten jó napot széplány.

- Adjon Isten neked is szegény legény. Hát te hol jársz itt, ahol még a madár se jár?

- Én bizony, - feleli a legény. - Jöttem, ahogy jöttem, ebbe az országba.

- De, hogy kerültél ide te, azt mond meg nekem?

- Aj, könnyű volt én nekem, te szegény legény, mert engem a hétfejű sárkány hozott ide, és itt élek most szomorú rabságban.

Szóból szó lesz, addig s addig, hogy a legény csak bé szökött az ablakon, s meg egyeztek, hogy meg szöknek, míg a hétfejű sárkány vadászni jár. De egyszer csak nagyot csendül a réz vár, s hát jön a hétfejű sárkány, hét singre veti a lángot a szájából. Megijed a lány, s hirtelen bé bujtatja a legényt az ágy alá. Bé jó a sárkány, nagy derendóciával, nagyokat szimmogtat az orrával, s kérdi a lányt:

- Ki van itt hé, valami ember szagot érzek?

Eleget a lány esküdözik égre, földre, hogy itt senki lélek nincsen, de a hétfejű sárkány mindent össze, vissza hány s a legényt megtalálá az ágy alatt. Na ez most bizonyosan, szörnyű halálának, halálával hal meg, szegény árva feje. Hej de bizony nem ijedt meg a legény, eszibe jut, hogy van neki egy arany vesszője, suhint egyet azzal a hétfejű sárkányra, és az úgy hanyott vágta magát, hogy a föld is megdöndült belé. Abba a helybe szörnyű halált halt.

- Na most mehetünk, - mondá a legény - ez ugyan fel nem ébred többet az álmából.

Ki mentek a várból, s hát láss csudát, a réz várból egy kicsi réz alma lett, pedig csak meglegyinti a legény azzal az arany vesszővel, szépen a zsebébe tette s azzal tovább mentek.

Amint mendegéltek egy ezüst várhoz értek, ennek az ablakából még egy szebb lány, nézett ki. Szóba elegyednek vele s meg tudják, hogy ezt meg a tizennégy fejű sárkány rabolta el.

- Hiszen majd adok én annak is. - erősködött a legény.

Azzal bementek a várba, s mikor a tizennégy fejű sárkány haza jött, a legény meg sem várta se jó szavát, se rossz szavát, megkollintotta az arany vesszővel s a sárkány egyszeribe felfordult. Az ezüst várból is, csak rá suhintott a legény, kicsi ezüst alma

kerekedett. S a legény ezt is eltette szép gondosan. Most már hárman fojtatták útjukat.

Mentek, mendegéltek, hegyen, völgyön által, s értek egy arany várat. Volt amilyen volt, az a kettő de még az arany várból nézett ki gyönyörű szép fehérnép. Felszól a legény, hogy tartson velük, ha jobban szereti oda fel a más világba.

- Hej, hogyne szeretném. - sóhajtozott a leány. - Elmennék én szívesen, de a huszonegy fejű sárkány megöl, ha innét elmozdulok.

- Csak gyere ki, ne félj, majd én eligazítom a dolgát a huszonegy fejű sárkánynak. Kettőt már megöltem, ő lesz a harmadik.

Még jó formán, nem is végezhetné el a beszédét, nagyot csendül, bondul az arany vár, s hát jó a sárkány, hogy a szájából hetvenhét singnyire szakadt a veres láng. Megérkezik a várhoz, nagyot dobbant egyet, s azt kérdi:

- Hát ti mit kerestek itt, emberi zingek?

- Mi bizony téged, felelte a legény, s azzal úgy meg legyintette az arany vesszővel, hogy mind a huszonegy feje leszakadt a testéről.

Megörült a lány, örömből ki ugrott az ablakon, éppen a legénynek a nyakéba. Hálálkodott, hogy csak érjenek ki a más világra, soha meg nem feledkezik róla. A legény pedig megsuhintotta az